

Louis L'Amour

ODPLATA

edice
KLOKAN

Copyright © 1975 by Louis & Katherine L' Amour Trust
Translation © Dalibor Míček, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This translation published by arrangement with
Bantam Books of imprint an Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE MAN FROM THE BROKEN HILLS
vydaného v roce 2005 nakladatelstvím
Bantam Dell, A Division of Random House, Inc
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-520-2

Kapitola 1

Závan větru rozvlnil trávu a já ucítil kouř. V divočině příznivé znamení... nebo začátek potíží.

Káva mi došla předevcírem, zásobu jídla jsem vyčerpal včera a na hrušce sedla visela prázdná čutora na vodu. A už mě unavovalo neustále mluvit na svého koně, kdy se mi místo odpovědí dostávalo jen zastříhání ušima.

Vyjel jsem na hranu skalního hřebenu a rozhlédl se po rozlehlé zvlněné krajině pod sebou, protkané několika vyschlými říčními koryty zvanými *arroyo*. V jednom z nich rostly tu a tam divoké mesquitové stromky. Ty v téhle zemi prakticky vždy znamenají blízkost vody. Na jejich luscích si totiž pochutnávají pouze mustangové a ti, pokud je něco nevyplaší, se jen vzácně vzdalují na víc než tři míle od vody. Mesquity většinou čerpají živiny z koňského trusu, takže pohled na zeleň v údolí mě zahřál u srdce.

A spatřil jsem i oheň, ukazoval k obloze přízračným prstem dýmu. Vyrázil jsem tedy při okraji útesu a hledal cestu do údolí. Skalní stěna zprvu klesala asi čtyřicet nebo padesát stop kolmo dolů a pak následoval strmý svah suti porostlé trávou, ale v podobných horských útvech narazíte dřívě či později na průrvu. I mně se to po chvíli podařilo a pustil jsem se dolů korytem vymletým záplavovou vodou, které často používala divoká zvěř.

Bylo příkré, ale můj mustang žil až do svých čtyř let divoce v přírodě a takový terén pro něj byl jako procházka pažitem. Klouzal po zadku a za okamžik už jsme stáli v oblacích prachu na dně údolí.

U ohně seděli tři muži, obklopení vůní kávy a smažené slaniny. Zbudovali si v divočině jen velmi prosté tábořiště a pod lindou, kterou kdysi dávno zlomil zásah blesku, stáli tři osedlaní polodivocí koně a vedle nich jeden soumar.

„Ahoj, chlapi,“ pozdravil jsem. „Přijímáte návštěvy, nebo tu máte uzavřenou společnost?“

Pozorně si mě prohlédli a nejstarší z nich mě vybídl: „Když už jsi tady, tak se k nám připoj.“

Měl protáhlou bradu a mohutný knír jako řídítka, malý nos působil docela nepatřičně. Vedle něho seděl štíhlý mladík s nezdravě nažloutlou pleťí a trojici doplňoval podsaditý silák, jemuž se pod košilí rýsovaly mohutné svaly.

Koně to byli pěkní, dobře živení, každý z nich měl vypálenou značku – ostruhu. Přes balvan u ohniště ležely kožené chrániče, opodál puška.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se podsaditý chlapík.

„Sháním práci. Vydal jsem se na jih, že se přidám k první partě honáků, která bude potřebovat jedny ruce navíc.“

„My patříme k ranči Železnej třmen,“ poznamenal starší muž. „Mohl bys to zkusit u našeho šéfa. Blíží se čas shánění stád a právě jsme koupili Ostruhu. Určitě bude potřebovat chlapy, kteří umí pracovat v náročným terénu.“

Seskočil jsem ze sedla a odvázal výstroj. V korytě tekla slabý čůrek, který sotva stačil udržovat kameny vlhké. Svého koně jsem nemusel pobízet. Přistoupil k potůčku a strčil čumák do nejhlubší tůňky.

„Neviděl jsi na západní straně nějaké zatoulané dobytky?“ zeptal se starý honák s mohutným knírem.

„Tu a tam. Pár kusů se značkou ranče Železný třmen, Spojené HF nebo B v kroužku... Všechny rozptýlené nahore ve skalách.“

„Já jsem Hinge,“ představil se postarší muž s knírem, „Joe Hinge. Ten dlouhonohej klučina s vlasy jako sláma se jmenuje Danny Rolf. A tenhle svalovec je Ben Roper.“ Na-

dechl se a dodal: „Mladej Danny je v pohodě, i když mu ještě teče mlíko po bradě.“

Rolf se usmál. „Nedejte se od něho zmást, pane. Ten stařík se jmenuje Josiah, ne Joe. A patří k patriarchům, co se o nich píše v boží knize.“

Vzal jsem koně za uzdu, odvedl ho na louku porostlou řídkou trávou a přivázal ke kůlu, který jsem zatloukl do země. Z vůně smažené slaniny mi zakručelo v břiše. Ti tři byli honáci, kteří se oblékali a vypadali jako honáci. Viděl jsem však, že oni pořád váhají kam mě zařadit.

Na hrušce sedla jsem měl zavěšené laso, na sobě dlouhé kožené chrániče a modrou vojenskou košili vybledlou sluncem a na hlavě klobouk s plochým dýnkem, jehož skoro nový vzhled kazila dírka po kulce. U pasu mi stejně jako jim visel šestiranný revolver, ale na rozdíl od nich jsem ho měl zajištěný poutkem v pouzdru.

„Jmenuju se Milo Talon,“ představil jsem se, ale nikdo z trojice ani nemrkl.

„Tak se u nás posaď,“ vybídl mě Hinge. „Ale moc toho nemáme, jen pár sucharů a kousek slaniny.“

„Snědl bych i sedlovou příkrývku, akorát byste ji museli na chvíli ponořit do vody, aby změkla.“

„Tak začněte s tou jeho,“ ukázal Ben Roper na Rolfa. „Má v ní spoustu zvířátek, takže byste dostal i kousek masa.“

„Cože? Já...“

„Máme společnost, vážení,“ prohodil jsem. „Pět chlapů s puškama v prackách.“

Roper vyskočil na nohy a zbledl. Předtím žvýkal mezi zuby sirku a teď jsem viděl, jak se mu vlní čelistní svaly. I mladík už stál a uhýbal stranou, jen nejstarší z trojice zůstal sedět a s vidličkou v ruce pozoroval příjíždějící jezdce.

„Balch a Saddler,“ zašeptal Hinge. „Naše parta s nima moc nevychází. Radši se do ničeho nepleť a drž se bokem, Talone.“

„Jím u vašeho ohně a zůstanu, kde sedím,“ opáčil jsem.

Příklusali k nám, od pohledu pět pořádných tvrdáků, soudě podle jejich vzhledu, a dobře vyzbrojených.

Hinge se na ně zadíval přes táborový oheň. „Posadte se u nás, Balchi,“ vyzval pěťici.

Balch ho ignoroval. Byl to urostlý chlap, kostnatý a svalnatý, s hubeným protáhlým obličejem a výraznými lícními kostmi. Zadíval se přímo na mě. „Tebe neznám.“

„Správně,“ přisvědčil jsem.

Zrudl jako krocan – zjevně horkokrevný prudaš bez špetky trpělivosti. „Nemáme rádi, když se nám tu potloukají cizinci,“ utrousil stroze.

„Já se snadno seznamuju,“ prohodil jsem.

„Neplýtvěj časem a prostě vypadni.“

Takže nejen prudaš, ale také hrubý nezdrovák. Saddler asi bude ten chlap se širokými rameny a malýma očima v kulatém obličejí a ten vedle něho mi připadal povědomý, jako kdybych se s ním už někdy setkal.

„Já časem nikdy neplýtvám,“ ohradil jsem se. „Myslel jsem, že bych na ranči Železný třmen sehnal nějakou práci.“

Balch se na mě upřeně zadíval a naše pohledy se na okamžik setkaly, ale on odvrátil zrak jako první, a to ho oči-vidně navztevalo. „Byl bys zatracenej blázen, kdybys to udělal,“ ušklíbl se.

„Svého času jsem nadělal dost bláznivých věcí,“ řekl jsem mu, „ale nemám na to žádný patent.“

Už obracel pozornost k Hingeovi, ale při mých slovech se prudce otočil zpátky ke mně. „Co to má znamenat?“ vyštěkl.

„Přeber si to, jak chceš,“ odpověděl jsem a začínal ho nesnášet.

Nelíbilo se mu to a já zřejmě také ne, ale nemohl si být jistý, co ode mě může čekat. Byl to tvrdý a zlý člověk, ale žádný hlupák. „Rozmyslím si to a pak se rozhodnu, jaká bude moje odpověď.“

„Jak je libo,“ opáčil jsem.

Odvrátil se ode mne. „Hinge, dostal ses zatraceně daleko na západ. Zítرا za svítání začneš znovu a ne aby ses zatoulal na tuhle stranu od přechodu Alkali.“

„Máme tam dobytek z ranče Železný třmen,“ namítl Hinge. „Budeme ho sbírat.“

„Leda houby! Tam žádnéj váš dobytek není! Vůbec žádnéj!“

„Nahoře ve skalách jsem viděl nějaké krávy se značkou Železného třmenu,“ poznamenal jsem.

Balch se ke mně začal obracet, ale Ben Roper se ozval, než stačil promluvit. „Viděl tam i kusy se značkou ranče Spojené HF,“ řekl, „a major o nich bude chtít vědět. Bude chtít vědět o všech svých krávách.“

Balch přitáhl koni uzdu a otočil se s ním. „Za svítání odsud vypadnete. Já na svých pozemcích nestrpím žádný lidi ze Železného třmenu.“

„Platí to i pro majora?“ chtěl vědět Roper.

Balch zrudl vztekem a mně se chvíli zdálo, že se vrátí, ale on jen pobídl koně a odcválal. Dívali jsme se za ním, jak odjíždí, a pak jsme si zase sedli.

„Udělal sis nepřítele,“ poznamenal Hinge.

„Jsem v dobré společnosti,“ opáčil jsem. „Vedli jste si fakt dobře, chlapi.“

Hinge se zasmál. „Když jsi vzpomněl majora, Bene, myslel jsem, že vyzvrací střeva.“

„Kdo je ten major?“ zajímal jsem se.

„Major Timberly. Při nedávných střetech sloužil jako důstojník u jezdeckva Konfederace. Chová dobytek na východ odtud a nenechá si od nikoho nic namluvit.“

„Férovej chlap,“ doplnil Hinge, „a slušnej... A to mě znepokojuje. Zato Balch a Saddler nejsou slušný, ani co by za nehet vešlo.“

„Saddler je ten tlustý?“

„Vypadá jako tlustoch, ale je nepoddajnej jako guma a zatraceně podlej. Balch je hlas a síla, kdežto Saddler, to je mozek a prohnanost. Objevili se tu před třemi čtyřmi roky s pár kusy prašivých krav. Koupili hospodářskou usedlost od chláпка, který ji nechtěl prodat, a potom začali dobytkařit u mělkých jezírek o kus dál. Od té doby se jim ohrady neuvěřitelně plní a pořád se rozpínají. Získali hodně chlapů ze Železného třmenu a s nimi i jejich dobytěk a posháněli krávy také z jinejch rančů.“

„Třeba z Ostruhy?“ nadhodil jsem.

Všichni se na mě zařivali. „Z Ostruhy taky. Vyvíjeli na majitele takovej nátlak, až svou značku prodal Železnému třmenu a odcestoval ze země.“

„A major?“

„Toho nechávají na pokoji. Alespoň prozatím. Kdyby proti němu něco podnikli, postavil by se na odpor. A tvrdě. Majorovi lidi se nevylekají jako ostatní. Jezdí pro něho půl tuctu bývalých kavaléristů Konfederace.“

„A co Železný třmen?“

Hinge se krátce ohlédl na Ropera. „No... zatím se nám daří udržovat příměří. Vyhejbáme se potížím. Ale přesto, když nastane čas shánění stád, zajíždíme na jejich pozemky pro naše krávy a telata.“

Pojedli jsme. Slanina byla výborná a káva ještě lepší. Snědl jsem čtyři suchary namáčené v tuku ze slaniny a po pátém hrnku kávy jsem se cítil blaze. Pořád jsem musel myslet na toho třetího chlapa. Ostatní byli honáci, ale ten třetí... Odněkud jsem ho znal.

V posledních třech letech jsem jezdil po „stezkách psanců“. Ne že bych byl sám psancem, prostě se mi líbilo v odlehlých krajích, v ryzí divočině a většina part, pro které jsem po odchodu z domovského ranče pracoval, se pohybovala na hraně zákona. Sám jsem zákon nikdy neporušil, to by mě ani nenapadlo, ale domnívám se, že mě ně-

kteří psanci považovali za dobytčího detektiva, a ještě víc si jich myslelo, že jsem jakýsi osamělý desperát. Zkrátka se mi líbilo v odlehle divočině, tvrdé, vzdálené a vysoké.

Můj bratr Barnabáš – zdědil jméno po Barnabáši Sackettovi, prvním členu rodiny, který se přeplavil z Británie do Ameriky – se dal na školy a nakonec se vrátil na starý kontinent a studoval v Anglii a ve Francii. A zatímco do sebe vstřebával díla Rousseaua, Voltaira a Spinozy, já získával vzdělání na širých bizoních pláních. Zatímco se bratr dvořil dívkám na bulváru svatého Michala v pařížské Latinské čtvrti, já krotil mustangy na březích Cimarronu. On šel svou cestou a já zase svou, ale oba jsme se měli pořád rádi.

Možná ve mně bylo kus divočiny, protože jsem miloval vítr ohýbající dlouhá stébla trávy na prérii a vůni táborového ohně nesoucí se skalnatou roklí. Podléhal jsem volání rozlehlých plání a od prvního dne, kdy jsem se vyšvihl do sedla, mě cosi táhlo někam daleko do neprobádaných končin velké země.

Máma mě držela u sebe, co nejdéle dokázala, ale když viděla, že se doma doslova dusím touhou po dálkách, sundala z háku winchestrovku a beze slova mi ji podala. Pak otevřela dřevěnou bednu a vylovila z ní revolver s pouzdem a opaskem, které doplnily mou výzbroj.

„Jeď, chlapče. Víím, že musíš, že tě divočina neodolatelně láká. Jeď, kam tě srdce potáhne, a střílej přesně, když to bude nutné, ale nikdy nikomu nelži a nedovol, aby kdokoli mohl zpochybnit tvé slovo. Člověk beze cti je ubožák, ale než cokoliv uděláš, zamysli se, jak se budeš na svůj čin dívat, až zestárneš. Neudělej nic, za co by ses musel stydět.“

Doprovodila mě ke dveřím, a když jsem začal sedlat svého starého grošáka, zavolala za mnou: „Žádný můj syn nesmí odjet na tak starém koni. Vezmi si siváka. Je sice trochu svéhlavý, ale ponese tě, dokud nepadne. Vezmi si siváka, chlapče, a šťastnou cestu. A až se ti bude chtít, vrať se. Budu

tu na tebe čekat. Věk mi sice zvrásní tvář, tak jako zvrásní dubovou kůru, ale duši ani srdce mi nezvrásní. Jeď, chlapče, ale pamatuj, že jsi Sackett stejně jako Talon. Sackettovská krev se někdy až moc rozpálí, ale je silná a zdravá.“

Ta slova mi navěky utkvěla v paměti.

„Ráno zajedeme domů,“ oznámil Hinge. „A také si promluvíme s majorem.“

„A kdo je váš šéf? Kdo vede Železný třmen?“

Danny Rolf se nadechl k odpovědi, ale Roper ho přísným pohledem umlčel. Odpověděl mi Hinge: „Starej pán a malá holka.“

„Není to žádná malá holka,“ protestoval Danny. „Je starší než já.“

„Je to děcko,“ přidal se Roper. „A starej pán je slepej.“

Zaklel jsem.

„Jo,“ povzdechl si Roper. „Asi byste si to měl rozmyslet, pane. Nejste na tom jako my. Můžete s klidným svědomím odjet.“

„Pokud ovšem může chlap s klidným svědomím odjet a nechat za zády dvojici jako Balch a Saddler,“ odvětil jsem. „Kdepak. Jedl jsem vaši sůl a budu jezdit za vaši značku, jestli mě přijmou.“

„Co to mělo znamenat?“ nechápal Danny. „To o té soli.“

„Někteří lidé tvrdí, že když sníš něčí chleba a sůl, stáváš se jeho dlužníkem... Nebo tak nějak,“ vysvětlil Hinge.

„Ano, přesně to jsem chtěl říct,“ souhlasil jsem. „A co vy, chlapi, zabalíte to?“

Sežehli mě nepřátelskými pohledy. „Balit to? Kdo tu mluvil o balení?“

„Bojovat proti partě ostrých hochů v zájmu slepého starce a malé holky mi nedává moc smysl.“

„My to nezabalíme,“ prohlásil Roper.

Usmál jsem se na ně. „Jsem rád, že jsem s vámi tu sůl jedl.“

Kapitola 2

Hlavní budova ranče Železný třmen byl menší dům postavený z lindového dřeva a nepálených cihel. Nízkou šikmou střechu tvořily naskládané tyče pokryté drny, z nichž rašila tráva a pár květinových stvolů.

Poblíž se nacházely tři ohrady z ohoblovaných ráhen, malý srub pro ubytování honáků a přistavěná stodola, na jejímž konci byla zřízena dílna s kovadlinou a malou kovářskou pecí.

Běžný, ničím pozoruhodný malý ranč. Podobné byste našli v nejrůznějších částech Texasu a jiných préríjních států. Teprve až jsme sjeli po dlouhém, táhlém svahu k domku, spatřili jsme muže, který stál na dvorku s puškou položenou přes ruku.

To, co viděl, se mu bezpochyby zamlouvalo, protože se otočil na podpatku a zřejmě promluvil s kýmsi v domě. Potom se vrátil k ubytovně, která stála na druhé straně dvora z udušané hlíny.

Z domu vyšla hubená blondatá dívka. Zastavila se na schodech přede dveřmi, dlouhé vlasy jí vlály ve větru, a zaclonila si oči, aby nás lépe viděla.

„Slečno, přivádím vám pomocníka,“ oznámil Joe Hinge.

„Je u nás vítán. A až se umyjete, přijďte na večeři.“

Dívala se na mě, když jsme vjeli do ohrady a sundávali koním postroje.

„Kdo byl ten chlápek s puškou?“ zeptal jsem se.

„Přesvědčíte se sám,“ odpověděl Danny. „Ale našlapujte opatrně a mluvejte klidně. Je to soused.“

„Kolik vás tu celkem je?“

„Vidíte nás všechny,“ vysvětlil. „Občas nám pomůže Harley. Má malou koželužnu kousek na východ od nás, tamhle u průsmyku.“

Dlouhý a úzký bytovací srub byl vybaven palandami rozestavenými podél stěn a sporákem z litinových plátů úplně vzadu. Vedle něho ležela hromádka zaprášených polínek, na níž se sušily čísi ponožky, a na plotně stála kávová konvice zčernalá kouřem.

Na čtyřech palandách ležely zmuchlané příkrývky, další čtyři byly prázdné, místo matrací jen kravské kůže, přivázané k dřevěným rámcům koženými řemeny.

Na kolících upevněných ve stěnách visely kabáty a pogumované pláště. Další vybavení srubu tvořily dvě lavice a stůl, který měl jednu nohu mírně kratší. Na stole trůnila petrolejka, druhá visela na držáku poblíž sporáku. Další dvě potlučené lucerny stály na policích u jedné stěny.

Odřenou prkennou podlahu pokrývala vrstva prachu, takže ji už dlouho nikdo nezametal. Věděl jsem však, že se to díky matčině výchově brzy změní. Za dveřmi stála skříňka s umývadlem, nad níž kdosi přitloukl hřebíky do trámů ulomený kus zašlého zrcadla. Vedle visel rolovací ručník, který už dávno zasluhoval vyprat.

Vypláchl jsem umývadlo, umyl si ruce a učesal vlasy a pak jsem se na sebe podíval do zrcadla. Spatřil jsem muže se štíhlým obličejem, kotletami a knírem. Bylo to poprvé za tři nebo čtyři měsíce, co jsem se viděl v něčem jiném než na vodní hladině, ale zdálo se mi, že jsem se moc nezměnil. Jizva u lícní kosti, kde mi kulka prosekla kůži, již téměř zmizela.

U umývadla mě vystřídal Danny. Namočil si vlasy a dlaněmi si je uhladil dozadu, ale na temeni mu zůstal trčet neposlušný kohout. „Jídlo je tu dobré,“ informoval mě. „Je vynikající kuchařka.“

„Ta dívka pro vás vaří?“

„Kdo jiný?“

Kloboukem jsem si oprášil oděv, uhladil nejzmačkanější místa, zatlačil dýnko o něco hlouběji a vykročil jsem k domu. Cestou jsem se rozhlížel po okolních svazích a hledal místa, odkud by nás mohl někdo pozorovat. Pár jsem jich našel, kopce však byly povětšinou holé a osamělé.

Malý udusaný dvorek před domem ohraničoval dřevěný plot, podél něhož rostlo tu a tam pár neduživých květin. Ke dveřím vedl chodník lemovaný kameny. V místnosti čekal stůl ozdobený červenobíle kostkovaným ubrusem a na něm prostřené plechové talíře s modrým emailem a oprýskaná kávová konvice, rovněž plechová.

V míse leželo lákavé dušené hovězí, ze kterého se kouřilo, a na příborníku se skvěl jablkový koláč. Jablka byla v této roční době samozřejmě sušená, ale koláč vypadal dobře. Nechyběl hrnec vařených fazolí ani miska s žele z planých jablek. Krajíce v ošatce pocházely z čerstvě upečeného chleba, právě vytaženého z pece.

Dívka byla ještě hubenější, než se mi na první pohled zdálo, a oči měla modřejší. „Jsem Barby Ann.“ Ukázala k čelu stolu. „A tohle je můj otec Henry Rossiter.“

Stařec měl postavu kdysi mohutného muže, o jehož někdejší síle svědčily i ruce a zápěstí. Nyní však zestárl, obličej ozdobený mrožím knírem mu rozryly vrásky a bílé vlasy zůstaly nepěstěné a příliš dlouhé. Pohled mrtvých očí pohasl, ale já bych ho poznal kdykoliv a kdekoliv.

„Ahoj,“ pozdravil jsem, místo abych se představil, a stařec prudce zvedl hlavu. Přes stůl na mě upíral nevidoucí prázdné oči, jejich ráznost mě však zneklidnila.

„Kdo to řekl?“ zeptal se chraptivě. „Kdo mluvil?“

„Je to náš nový pomocník, táto. Právě přijel s ostatními chlapci.“

„Měli jsme menší nedorozumění s Balchem a Saddlerem,“ vysvětloval Hinge. „Postavil se na naši stranu.“

Ano, věděl to! Musel mě poznat, ale byl dost prohnáný, aby se dál nevyptával, alespoň mě ne.

„Každá ruka dobrá. Jsi připravený na válku, synku?“

„Připravený jsem se už narodil,“ odpověděl jsem. „Jezdím však v míru, dokud mi někdo nezkrříží cestu.“

„Jestli chceš, můžeš odjet,“ řekl Rossiter, „a když se vydáš na západ nebo na sever, budeš v bezpečí. Ovšem pokud v tomto kraji zamíříš na jih nebo na východ, tvé šance, že projedeš, budou slabé, moc slabé.“

Hinge vyličil příhodu s Balchem a Saddlerem. Mluvil pomalu a nenuceně, shrnul podstatná fakta a nic nepřidal, všem bylo jasné, co se přihodilo.

Barby Ann jedla mlčky. Dvakrát se na mě ustaraně podívala, ale nic víc. Nikdo ostatně moc nemluvil, rančeři u večere moc řečí nenadělají. Jídlo je vážná věc a my se toho pravidla drželi. Ovšem u nás doma se řeč nezastavila. Táta mluvil rád, byl ostatně vzdělaný a měl hodně co říct, a i já s bratrem a mámou jsme měli slušné vyřídilky. Takže jsme si povídali, ale jen sami mezi sebou.

Když jsme dojedli koláč a pili kávu, Rossiter obrátil mrtvé oči k Hingeovi. „Budou problémy?“

„Nejspíš ano. Počítám, že se budou snažit držet nás na téhle straně skalnaté náhorní plošiny bez ohledu na to, či dobytek se zatoulal dál. Pokud nebudeme připravení přijmout boj, naše krávy odtamtud nedostaneme.“

Rossiter obrátil oči mým směrem a jejich nevidoucí pohled se ani o vlásek neodchýlil. „Viděl jsi tam nějaký dobytek se značkou Železného třmenu?“

„Nepočítal jsem ho. Odhaduju, že jsem cestou zahlédl takových patnáct, možná dvacet kusů. A asi dvakrát tolik s vypálenou značkou Ostruhy.“

„To znamená potíže. Kolik má asi lidí?“

Hinge volil opatrný postup. Zamyslel se a pak pokrčil rameny. „Těžko říct. Měl jich osm, ale slyšel jsem, že nabíral další. A byl s ním jeden chlapík, kterého jsem nikdy neviděl.“

Muži dopili kávu a odebrali se do srubu, ale Danny zůstal sedět, jako by čekal na mě. Po chvíli to však vzdal a také se zvedl. Následoval jsem ho.

„Ty tu zůstaň,“ zarazil mě Rossiter. „Posaď se. Jsi tady nový, takže bychom si měli promluvit.“ Otočil hlavu. „Dobrou noc, Danny.“

„Dobrou noc,“ rozloučil se mladík zdráhavě a vyšel z domu.

Barby Ann zmizela v kuchyni a její otec řekl: „Jak jsi říkal, že se jmenuješ?“

„Však ty to dobře víš.“

„Jdeš po mně?“

„Ne, jel jsem náhodou kolem.“

„Sedm let... Sedm let slepoty,“ povzdechl si Rossiter. „Barby Ann se dívá místo mě. Ona a Hinge. Je to dobrý chlap, fakt dobrý.“

„Taky si to myslím.“

„Nemám vlastně vůbec nic. I kdyby se nám podařilo sehnat dobytek a prodat ho, moc by to nevyneslo. Akorát na to, co dlužím svým lidem, a na zásoby na příští rok... Kdyby se nám povedlo shromáždit všechny kusy a dopravit stádo k železnici.“

Položil ruce na stůl a šmátral po dýmce a váčku s tabákem. Právě jsem se chystal, že je k němu přistrčím, když jeho ruka našla, co hledala. Začal si nácipávat dýmku.

„Nikdy jsem nic neměl. Nic mi nevyšlo. Tohle je moje poslední útočiště... Něco, co můžu zanechat Barby Ann. Pokud si to udržím.“

„Líp by jí bylo v nějakém větším městě. Tady pro dívku nic není.“

„A ty si myslíš, že ve městě by pro ni něco bylo? Sám dobře víš, stejně jako já, co je ve městech. Nic pro holku, která nemá ani vindru. Tohle je všechno, co mám, a je toho strašně málo. Ano, můžeš mi to hned teď vzít, ale budeš muset tvrdě bojovat.“

„Za své problémy si můžeš sám, Rossitere. Já o tvůj ranč nestojím. Podvedl jsi své přátele a teď sklízíš, cos zasel.“

„Pst! Ne tak nahlas! Barby Ann o mé minulosti nic neví.“

„Já jí to neřeknu.“

„Co tvoje máma? Žije ještě Ema?“

„Jestli žije? Ema zemře, až umřou hory. Po tátově smrti vede naše hospodářství a řídí ho pevnou rukou.“

„Přiznávám, že mi naháněla strach. Tvoji mámy jsem se vždycky bál a nebyl jsem sám. Ta zasel hrůzu do mnoha mužských srdcí. Ta ženská v sobě měla ocel..., ocel.“

„Pořád jí v sobě má.“ Podíval jsem se na něho přes stůl. Stále to byl urostlý chlap, ale zbyla z něho jen skořápka. Pamatoval jsem si ho, jaký byl, když jsem byl ještě malý kluk a on přišel pracovat k nám na Prázdný – tak divně se totiž náš ranč jmenoval.

Byl to mohutný, svalnatý a až příliš pohledný chlapík, dobrý honák, který uměl výborně zacházet s lasem. A vyznal se v dobytku.

Pořád nám chyběli lidi a on zastal práci za dva. Potíž byla v tom, že pracoval za tři – v noci často vyklouzl z ranče a odháněl krávy až k hranici našich pozemků.

Táta ulehl s vážně poraněnou nohou a máma se o něho starala. A tenhle urostlý mladý muž byl pokaždé ochotný pomáhat, jenomže nás celou dobu okrádal, aniž jsme si toho všimli. Přesto jsme díky němu přečkali zlé časy.

Odjel náhle, bez jediného slova rozloučení. Trvalo dva dny, než jsme si vůbec všimli, že zmizel, a další týden, než jsme poznali, že je něco špatně. To máma jako první pojala podezření. Pustila se do pátrání a byl jsem zrovna s ní,

když jsme objevili ohradu, kam zaháněl náš dobytek. V té době už ovšem byl Rossiter skoro dva týdny v tahu.

Ohrada se nacházela v úzkém kaňonu, jímž protékal potok, a Henrymu, jak jsme ho tehdy znali, stačilo přehradit jeho ústí několika lindovými břevny.

Podle stop jsme poznali, že spolu s Henrym odháněli náš dobytek další čtyři muži. Znali jsme samozřejmě otisky podkov jeho koně a ohrada a její okolí jimi byly přímo poseté. Máma mě poslala domů pro Barnabáše a jednoho z našich honáků. Přikázala také, ať přivedu náhradního koně.

„Vyříd' tátovi, že pojedeme pro dobytek a že nám to nějakou dobu potrvá.“

Když jsme se vrátili k ohradě, máma už dávno vyrazila po stezce, takže nám nezbylo než vydat se za ní. V těch dnech jezdila na mezku, proto jsme mohli její stopy snadno sledovat.

Narazili jsme na místo, kde se čtveřice utábořila a čekala, až je Henry vyzve, aby mu pomohli odehnat stádo. Podle stop nám ukradli pět nebo šest stovek kusů hovězího dobytka. Byla to rozsáhlá krádež, ale my měli velký ranč a při dlouhodobém nedostatku lidí to zase nebylo nic těžkého. Henrymu stačilo při každé noční výpravě odehnat několik krav a postupně je shromažďovat v kaňonu.

Mámu jsme dohnali až třetí den a za další dva jsme konečně spatřili zloděje. Nemuseli jsme se starat o dobytek, proto jsme postupovali mnohem rychleji. Máma pocházela z hornatého kraje státu Tennessee, jejich téměř sto pětiosmdesát centimetrů výšky bylo samý sval. Jedním slovem tvrdá ženská a tam, kde se narodila, vyrůstaly ženy hodné toho jména. Na koni uměla jezdit jako kterýkoliv muž a z pušky střílela líp než většina z nich. A neměla v lásce zloděje, zejména ty, kteří zradili její důvěru, jako to udělal Henry.

Neztrácela čas. Dostihli zloděje a máma neřekla ani ano, ani ne, prostě jen pobídla koně do cvalu. Svou osvědčenou ručnici Sharps ráže padesát nechala doma, měla však spencerovku šestapadesátku se zásobníkem na sedm nábojů a v cvalu ji přiložila k rameni. Hned prvním výstřelem srazila jednoho muže ze sedla.

Řítili jsme se ze svahu a hnali splašené stádo proti zlodějům.

Henry se dal na panický útěk. Bylo mu jasné, že máma už pro něho chystá smyčku, a pelášil pryč, jako by mu za patami hořela celá prérie.

Zbylí dva se dali na útěk úzkým kaňonem. Nechali jsme u stáda našeho honáka, aby posháněl zaběhlé kusy, a vyrazili tryskem za prchajícími. Přiblížili jsme se k nim výš v kaňonu a máma vystřelila do skalisek nad jejich hlavami.

„Můžete odhodit zbraně a vylézt s rukama nad hlavou,“ křikla na ně, „nebo tam můžete chcípnout. Je mi úplně jedno, co si vyberete. Možná víte, že od svých pěti let jsem ani jednou neminula cíl, a nehodlám s tím začít ani teď.“

Bandité viděli výsledek jejího prvního výstřelu, kdy asi ze sta yardů přerazila opakovačkou jejich kumpánovi páteř – a to ze sedla v plném trysku a mířila na pohybuující se cíl. Měli pouze revolvery a stáli proti mámě se spencerovkou a mně a Barnabášovi s našimi winchestrovkami.

Tam, kde se zastavili, by se neschovalo ani novorozené tele, kdežto nás částečně kryl skalní výstupek a řídké křoviny. Dvojice se rozhodla, že to riskne se zákonem. Odhodili zbraně a zvedli ruce nad hlavu.

Odeskortovali jsme je do nejbližší věznice a odebrali se za soudcem. Nacházeli jsme se dobrých sto mil od domova a nikdo nás tady neznal.

„Zloději dobytka, říkáte?“ Soudce těkal pohledem mezi mámou a mnou. „A co s nimi podle vás máme asi tak dělat?“

„Pověsit je,“ řekla máma nelítostně.

Šokovaný soudce na ni vytřeštil oči. „Madam, vždyť ne-
proběhl řádný soud!“

„To je vaše věc,“ opáčila máma tiše. „Sudte je. Dopadli
jsme je při činu, měli u sebe pět stovek našich krav.“

„Zákonná procedura vyžaduje předepsaný postup, ma-
dam,“ poučoval soudce. „Zadržíme je až do řádného zase-
dání soudu, na kterém budete muset vystoupit jako svědek.“

Máma vstala a tyčila se nad soudcem v celé své maje-
státní výšce, i když se ten chlapík postavil na špičky. „Ne-
mám čas vracet se sem takovou dálku a svědčit proti dvěma
zlodějům krav,“ řekla soudci. „A ten nejhorší z nich je po-
řád ještě na útěku.“

Od soudce zamířila rovnou k místní věznici. „Chci své
vězně!“ vychrlila na zástupce šerifa.

„Vaše vězně? Ehm, madam, obávám se...“

„Sama jsem je přivedla a teď je chci zpátky.“ Vzala ze
stolu klíče a otevřela dveře cely, zatímco zástupce šerifa,
který s podobnou situací neměl žádné zkušenosti, na ni jen
zíral s otevřenou pusou.

Hrubě strhla chlapy z pryčen, a když si jeden z nich začal
natahovat boty, okřikla ho: „Nebudeš je potřebovat,“ a vy-
strčila ho ze dveří.

„Ale madam! To nesmíte!“ protestoval zástupce šerifa.
„Soudce určitě...“

„Tohle si vyřeším po svém,“ přerušila ho máma. „Vznesla
jsem proti těm dvěma obžalobu, kterou teď stahuju zpátky.
Pustím je na svobodu.“

„Pustíte je na svobodu? Ale vždyť jste sama říkala, že to
jsou zloději dobytka!“

„Taky že jsou. Jenomže já nemám čas plahočit se coby
svědkyně přes půl světa, vracet se sto mil domů a pak
dalších sto mil sem, a nejspíš ještě třikrát nebo čtyřikrát,
zatímco vy si tady budete lámat hlavu nad nějakými práv-

nickými serepetičkami. Jsou to moji vězni a já je můžu pustit na svobodu, jak uznám za vhodné.“

Nahnala oba zajatce oblečené jen v dlouhých spodkách k ohradě obchodníka s koňmi, kde vybrala dvě opelichané herky sešlé věkem, kterým se pod kůží rýsovaly všechny kosti. „Kolik za ně chcete?“

Obchodník zavrtěl hlavou. „Milá paní, nechci lhát dámě. Ty chudáci už nemají ani zuby, jenom čekají, až si je odvede pohodný.“

„Dám vám za každého deset dolarů. V tom stavu, v jakém jsou.“

„Beru,“ vyhrkl obchodník. „Ale potom si nestěžujte, že jsem vás nevaroval.“

„Varoval, to je pravda,“ souhlasila máma a otočila se ke zlodějům, kteří se trásli zimou. „Tak si nasedněte, vy darebáci... *Hned!*“

Oba chytili koně za vypelichané hřívky a vyškřábali se jim na hřbety, z nichž trčely obratle jako tyčky plotu.

Máma je vyvedla z města k okraji Rudé pouště. Ujeli jsme ještě asi míli, když přitáhla svému koni uzdu a zastavila. „Tak, chlupci, ukradli jste svým bližním krásy, ale my vás za to nepověsíme... Aspoň tentokrát ne. Místo toho vám dáme náskok. Ale nebudete to mít tak lehké, protože já a mí hoši máme pušky. Ovšem budeme k vám milosrdní a začneme střílet, až budete dvě stě padesát yardů daleko. Proto vám radím, abyste práskli do koní.“

„Madam,“ žadonil menší z dvojice, v obličeji celý rudý, „ty koně přece nedokážou ani klusat! A vraťte nám kalhoty! Anebo nám dejte sedla. Ty herky mají tak ostrý páteře, že rozřežou člověka vejpůl, a...“

„Dvě stě padesát yardů, hoši. A jestli budete dál remcat, zkrátím to na sto!“

Nezbývalo jim než pobídnout věkovitá zvířata patami. Máma je nechala odjet na čtyři sta yardů, než vystřelila,

a záměrně mířila vysoko. Stará spencerovka zaburácela a oba muži ujížděli do pouště bosí a oblečení jen v podvlékačkách, které ani v nejmenším nechránily jejich rozkroky před ostrými koňskými hřbety. Vůbec jsem jim nezáviděl.

Taková byla moje máma. Laskavá, ale tvrdá.

Kapitola 3

Ukradený dobytek jsme zahnali domů, ale muži, jehož jsme znali jako Henryho, máma nikdy neodpusťla a nikdy nezapomněla. Zradil naši důvěru a to pro ni byl ten nejhorší hřích. Teď tady seděl naproti mně, byl slepý a jen skořápka onoho mohutného, pohledného chlapa, kterého jsme si pamatovali.

Jeho pomocníci bezpochyby neměli nejmenší tušení, co je to za člověka a čeho všeho může být pořád schopen. Byli to typičtí honáci. Když od někoho brali výplatu, jezdili pro jeho značku, neboť klíčovým rysem jejich života byla loajalita. Budou pro svou partu trpět, bojovat a umírat za mizerných třicet dolarů měsíčně... Pokud je vůbec dostanou.

Neznali ho a jejich neznalost jsem jim mohl prominout. Já však věděl všechno – a co teď s tím?

O této otázce jsem nepřemýšlel. Rozhodnutí za mě učinil Balch už tehdy při našem prvním setkání. V tom chlapovi se skrývalo zlo, odhodlání jít bezohledně přes mrtvoly, které mě přiměly napřimit záda.

V tomto kraji je přece dost místa pro všechny, vůbec není třeba někoho vyhánět.

„Nějakou dobu se tu zdržím, Rossitere. Hinge říkal, že brzy začnete shánět stáda.“

„To je pravda. Tady v Kotlině, jestli tomu tak chceš říkat, je jenom šest rančů. Shromáždíme dobytek, označujeme ho a dopravíme k železnici. Pokud chceš zůstat, budeš se nám hodit. Potřebujeme každou volnou ruku.“

Když jsem vešel do ubytovny, dva honáci hráli šachy. Nedostávalo se jim figurek, a tak místo nich používali zátky od lahví, jichž naopak měli, jak se zdálo, nepřebornou zásobu.

Jen co jsem vešel, Hinge po mně střelil pátravým pohledem, ale neřekl jediné slovo. Roper hleděl na šachovnici a ani nezvedl hlavu.

Danny ležel na zádech na svém kavalci a četl potrhaný časopis. „Zůstáváte?“ zeptal se.

„Vypadá to tak. A když jsme teď jedna parta, nebudeme si přece vykat.“ Rozvázal jsem bandalír, vytáhl z něj příkrývku a začal si upravovat lůžko na matraci z natažené kravské kůže.

Hinge potáhl figurkou a prohodil: „Takže teď budeš dostávat příkazy ode mě. Dobytek na západ odtud si necháme až na konec. Máme ještě jednoho honáka,“ dodal. „Shání krávy na východě a přespí v budoucím na hranici pozemků.“ Tázavě se na mě zadíval. „Měl bys něco proti, kdybych tě poslal jezdit s Mexičanem?“

„Ne, proč? Teda pokud odvádí svou práci. V poslední partě jsme jich měli čtyři nebo pět a klapalo nám to. Byli dobří, patřili k nejlepším.“

„Tenhle chlapík to s krávama umí a prvotřídně ovládá laso. Připojil se k nám před pár tejdny. Jmenuje se Fuentes.“

Pohnul králem a pokračoval: „Shánět začneme hned ráno. Přížeň všechno, co uvidíš. Stádo budeme shromažďovat na rovince u potoka. Pátrej hlavně v kaňonech a stržích, tam se vždycky něco najde. V chajdě při hranici jsme uložili zásoby jídla a při vaření se můžete s Fuentesem střídat. Většinu času budete pracovat v divočině osm až deset mil daleko.“

„Co koně?“

„Fuentes s Dannyho pomocí jich tam odvedl šestnáct a na pastvinách se prohánějí další, kdybyste potřebovali.“

Hinge se na okamžik odmlčel. „Musím tě upozornit, že je to fakt pořádná divočina. Taky tam můžeš narazit na pár

starejch volků, které už léta nikdo neviděl. Pravděpodobně tam najdeš dost neoznačenejch kusů. Kdyby ses měl prodírat nějakými houštinami, nechej to raději na Fuentesovi, ten je umí pročesat jako hřebenem. Kdysi jezdil na jihu ve velký křovinatý krajině.“

Hned za svítání se ostatní honáci rozjeli po své práci, ale já si dal s balením na čas. Do domu na snídani jsem odešel, až když jsem měl osedlaného koně a bandalír a ostatní výstroj upevněné u sedla.

Henryho Rossitera jsem nikde neviděl, ale v kuchyni jsem postřehl pohyb. Barby Ann.

„Nepřišel jste s ostatními snídat,“ konstatovala. „Nechala jsem vám něco na plotně.“

„Díky. Chystal jsem si věci.“

Prostřela mi talíř, naložila na něj jídlo a nalila kávu. Do dvou hrnků.

„Pojedete do srubu na hranici?“ zeptala se.

„Je jenom jeden?“

„Kdysi jsme měli dva, ale ten na západní straně nám kdosi před pár týdny do základů vypálil.“

Odmělčela se.

„Je to tam hodně divoké. Není to tak dlouho, co tam Fuentes zastřelil medvěda a několik dalších viděl. Ten, co ho zastřelil, zrovna požíral mrtvé tele.“

„Nejspíš ho ulovili vlci. Medvědi dobytek obvykle nenapadají, ale sežerou každou mršinu.“

Na okna rozvěsila záclony a dům udržovala v úzkostlivé čistotě. Musely v něm být nejméně tři další místnosti, přičemž jídelna byla zřejmě největší.

„Setkal jste se s panem Balchem?“

Ten *pán* mě překvapil, ale přikývl jsem.

„S panem Saddlerem vlastní pěkně velký ranč. Dřevo na stavbu domu si nechali dopravit z východní části státu. Mají tam okenice a všechno.“

Zdálo se mi, že v jejím hlase slyším obdiv, ale jistý jsem si nebyl. Ženské úvahy a řeči se hodně točí kolem domů, zejména těch dobře vybavených.

Kdyby tak viděla ten náš v Coloradu, blesklo mi hlavou. Větší jsem v životě neviděl. Ovšem táta byl povoláním stavitel. Sám si dům navrhl a z velké části také postavil. S máminou pomocí.

„Roger říká...“

„Jaký Roger?“ přerušil jsem ji.

„Roger Balch. Syn pana Balche. Říká, že dovážejí plemenný dobytek z východu a že budou mít nejskvělejší ranč v širokém dalekém okolí.“

Její tón mě dráždil. Na čí straně vlastně stojí? „Když se s ním tak kamarádíte, možná byste mu měla říct, aby nechal honáky vašeho otce na pokoji a dovolil nám sehnat náš dobytek odevšad, kam se náhodou zatoulal.“

„Roger říká, že tam nahoře žádný náš dobytek není a že jeho táta nikomu nedovolí vstupovat na své pozemky. Povídala jsem to tátovi, povídala jsem to Joeovi, jenomže oni mě neposlouchají.“

„Vážená slečno, mně do toho zatím nic není, ale podle toho, jak se k nám pan Balch choval, soudím, že váš otec a Joe Hinge jsou v právu. Pan Balch jedná jako člověk, který převálcuje všechno, co stojí v cestě jeho záměrům.“

„To není pravda! Roger říká, že se všechno změní, až svému otci poví o...“

Zarazila se.

„O vás dvou? Na to bych nespolehal, slečno. Tu a tam jsem už na takové lidi narazil a váš pan Balch rozhodně nepatří k těm, s nimiž bych chtěl mít něco do činění. A pokud má se svým synem nějaké plány, vás do nich určitě nezahrnul.“

Zbledla, pak zrudla. Ještě nikdy jsem neviděl ženu tak rozzlobenou. Vstala s očima rozšířenýma vztekem. Okamžik jsem si myslel, že mi vlepí facku.